

מ"ת 5293/02/16 - מדינת ישראל נגד גיל לוי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

מ"ת 5293-02-16 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 71029/2016

כבוד השופטת מגי כהן	בפני
מדינת ישראל	מבקשת
	נגד
גיל לוי	משיב

החלטה

בתיק זה הגישה התביעה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים בגין חשד לביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה וללא ביטוח.

הצדדים הגיעו להסכמה לשחרור המשיב למעצר בית מלא בפיקוח שלושה מפקחים, הפקדת מזומן בסך 2,000 ₪, חתימה על ערבויות בסך 10,000 ₪ על ידי המפקחים, חתימה על התחייבות בסך 15,000 ₪ וצו עיכוב יציאה מן הארץ (פרוטוקול מיום 17.02.2016).

בבקשה טענה התביעה כי למשיב רישיון נהיגה משנת '86 ועברו התעבורתי מכביד, כולל 76 הרשעות קודמות כולל עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

בתיק זה הוגשה בקשה לעיון חוזר, בקשה ליציאה לאירוע, בקשה לפתיחת חלון ומפגש עם עורך דין, כאשר הבקשה האחרונה הנוכחית הינה לשחררו או לחילופין להקל בתנאים לאור חלוף הזמן.

התביעה מתנגדת לבקשה.

מטיעוני הצדדים עולה כי המשיב הורשע בתיק העיקרי והתיק קבוע ליום 17.07.2016. לטענת ב"כ המשיב, קצין המבחן כנראה ממליץ על טיפול מעמיק יביא להתמשכות ההליכים.

בבש"פ 2254/08 - ליאורה ברקו נ' מדינת ישראל נפסק על ידי כבוד השופט דנציגר :

"השיקול שעניינו הזמן שחלף מאז מתן ההחלטה המקורית על מעצר או על שחרור בתנאים הינו שיקול המשתנה בהתאם לנסיבות העניין, ולא ניתן לקבוע מהו פרק הזמן המצדיק עיון מחדש בהחלטה בעניין מעצר או שחרור בתנאים. במסגרת השיקולים שעל בית המשפט לשקול על מנת לקבוע האם משך הזמן שחלף מצדיק עיון מחדש בתנאי השחרור אם לאו, נמנים, בין היתר, חומרת העבירה המיוחסת לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות. לאור כל אלה יש לערוך איזון בין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי בשל חלוף הזמן, אל מול הפגיעה באינטרס הציבורי או בהליכי המשפט".

בש"פ 5661/11, עליון כב' השופטת חיות מיום 30.8.11:

נערך הסדר טיעון בין הצדדים עם קבלת תסקיר. ב"כ העורר פנה לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר בתנאי שחרור נוכח חלוף הזמן ותיקון כתב האישום וביקש שתינתן לו אפשרות לצאת לעבודה ולשם כך יוחלף מקום מעצר הבית.

בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו ובית המשפט העליון קבע שחרף כי חרף פער הזמנים בין מועד הכרעת הדין למועד שמיעת הטיעונים לעונש אין להתיר יציאת העורר לעבודה

במקרה אשר בפנינו נטען רק לחלוף הזמן.

לא מצאתי שחלף זמן כה ניכר מחודש פברואר כדי להצדיק שחרורו של המשיב. מה גם שהתיק העיקרי קבוע כנראה לסיום ליום 17.072016.

בנסיבות העניין, הנני דוחה את הבקשה.

ההחלטה תישלח לצדדים בדואר.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ו, 30 יוני 2016, בהעדר הצדדים.